

foregaae flere Forhandlinger om Forslaget, kunde jeg være tilbøielig til at stemme for det, og, hvis mit Forslag ved Siden deraf gik igjennem, saa kunde den fornødne Forandring jo finde Sted ved den endelige Behandling. Da dette jo imidlertid ikke kan finde Sted, skal jeg, ogsaa paa Grund af den Vidtløftighed, som deraf kunde fremkomme, ikke stemme for Forslaget.

Kierkegaard: Den ærede Ordfører har imod en Deel af, hvad jeg før anførte, ganske i Almindelighed bemærket, at, naar der egentlig ikke vindes Stort ved de foreslaaede Forandringer, saa er man naturligvis utilbøielig til at foretage dem. Jeg er med Hensyn til de af mig allerede tidligere som mindre betydelige betegneede Forslag forsaavidt villig til at gaae ind paa hans Anskuelse, at jeg, efterat jeg har havt Leilighed til at udtale mig Forslagene angaaende, med største Fornøielse skal henstille til den ærede Forsamling, for hvilken Side den vil erklære sig. Derimod nødes jeg til gjentagende at gøre opmærksom paa, at Udvalgets Forslag til § 1 paa ingen Maade kan forekomme mig enten forsvaret eller forsvart. Det var mig ikke klart, hvorledes den høitærede Ordfører, naar det Tilfælde indtraf, da af en eller anden Grund den valgte Formand for den forenede Rigsdag ikke længere kunde fungere som saadan, tænkte sig, at det nye Valg ifølge Forretningsordens-Forslaget, som det foreligger, vilde finde Sted, om han indrømmede, at der var en dobbelt Mulighed, eller om han antog, at det efter § 1 var en følgerig Sag, at Formandsvalget i saa Fald maatte foregaae ligesom det første, under Ledelse af en af Formændene for de respective Things. Men jeg skal tillade mig at bemærke, at hvad enten han indrømmede det eller ikke, saa turde det være indlysende, at der er et Enten-Eller paa dette Punkt, og at jeg tør holde mig overbevist om, at Ingen i denne Forsamling onsker, at der skal være et Enten-Eller i Forretningsordenen, den Sag angaaende. Det er nemlig ganske klart, at, dersom der kommer til at staae, at „Formandsvalget“ ledes af den af de tvende Things Formænd o. s. v., som det lydet i Forslaget, saa staaer denne Paragraph paa en ganske besynderlig Maade i For-

hold til § 4, hvor der siges „i Formandens Forsald træder efter hans Anmodning en af Viceformændene i alle Henseender i hans Sted“. Efter § 4 skal altsaa, naar Formanden f. Ex. bliver kaldet til Statsraadet, hvilket jo maa ansees for et Forsald, Viceformanden i alle Henseender træde i hans Sted, og altsaa dog vel aabenbart ogsaa forestaae Valget af en ny Formand, hvilket jo ogsaa ellers, saavidt man veed, er Viceformandens Forretning. Efter § 1, saaledes som den ved Ændringsforslaget er foreslaaet redigeret af Udvalget, skal Formandsvalget derimod foregaae paa samme Maade, hvorpaa det første Formandsvalg foregaaer.

Med Hensyn til mit Forslag til § 5 skal jeg efterfølge den høitærede Ordførers Exempel og ikke dvæle et Øieblik længere derved.

Angaaende den nye Paragraph, som jeg har tilladt mig at foreslaae, har den høitærede Ordfører mod mine tidligere Øtringer erindret, at det ikke blot var erfarne Mænd af Folkethinget, Udvalget talte i sin Midte, men ogsaa andre erfarne Mænd fra den oprindelige første Rigsforsamling heri Landet. Dette er ganske aabenbart og indlysende. Der er Gen i Udvalget, som ikke er Folkethingsmedlem, men som var Medlem af Rigsforsamlingen. Det er altsaa en Feil af mig, som jeg herved paa det Bestemteste berigtiger og tager tilbage, naar jeg yttrede, at det var alene af Folkethinget, de, med Hensyn til denne Sag, erfarne Mænd vare, som Udvalget talte i sin Midte. Men, da jeg ikke støttede min Øjendrivelse af dette Argument fra Erfaringen paa, om der var 3, 4 eller 5 erfarne Mænd, men derpaa, at deres Erfaring angik en anden Stikkelse af Sagen og Afdelings-Systemet, saa vil Enhver indsee, at den derimod gjorde Indvending er aldeles intetbetydende med Hensyn til det virkelige Spørgsmaal. Forøvrigt er det mig hjært, atter at komme tilbage til denne Sag, efterat den meget ærede 5te Landthingsmand for 1ste Kredts (Østred) har høit Ordet, da jeg saaledes tillige kan bemærke, at Erfaringen, som man saa hyppigt beraaber sig paa — og den er jo forsaavidt taus, den finder sig i, at undertiden begge Parter beraabe sig paa den, — ogsaa i dette Tilfælde maa finde sig i en dob-